

gen, medens Varepriserne er steget i en ganske uforholdsmæssig Grad, et Forhold som f. Eks. Frankrig og Belgien har raadet Bod paa ved at multiplicere deres Vægttoldsatser med 3—5, saa Tolden kommer til at staa i et nogenlunde rimeligt Forhold til Varernes nuværende Pris. Men vi maa sikkert ogsaa ind paa en større Udnyttelse af de indirekte Skatter, selv om det strider mod gamle Doktriner. Vi ser allerede nu, at vi har faaet ganske vilkaarlige Forbrugsskatter paa Grund af Jernbanernes høje Fragttakster. Jeg skal her kun, som jeg har gjort tidligere, nævne Fordyrelsen af Tørv og Mælk, der kommer til at virke som en Forbrugsskat, tilmed paa Artikler, som meget daarligt kan bære de Forhøjelser, der her er Tale om. Kunde man udnytte den indirekte Beskatning bedre, kunde man maaske undgaa saadanne vilkaarlige Forbrugsskatter, idet Statskassen fik sine Indtægter gennem Artikler, der var mindre nødvendige for Forbruget end Brændsel og Mælk. Man maa huske paa, at Grænsen mellem Luksusartikler og Nødvendighedsartikler er højest flydende. Mange Artikler, som vi før Krigen regnede for Nødvendighedsartikler, har vi under Krigen lært helt at undvære eller betragte som Luksus. Og ved at gaa de forskellige Forbrugsartikler igennem vil man kunne finde dem, som mest falder ind under Luksusbegrebet og paa den anden Side kan bringe Statskassen de nødvendige Indtægter. En ganske ensidig direkte Beskatning tror jeg ikke vilde være heldig. Af de, der har Raad til at betale, kommer til at betale, har jeg ikke noget imod, og der er intet at sige til en progressiv Beskatning af Indtægt og Formue, men den bør da være af den Natur, at den ikke hindrer al Kapitalopsamling i dette Land og ikke tvinger Skatteyderne til at bruge af deres Kapital, fordi Skatten er saa høj, at den faktisk ikke kan betales, uden at man gør Brug af Formuen og tager op af Sparepengene, enten disse er faa eller mange, og skal Statens Udgifter væsentlig bestrides gennem en direkte Beskatning, saa er Skatteevnen ikke længere fordelt saaledes, at man i alt væsentligt kan henvise til en Række store Indtægter og Formuer, som kan klare det hele. En saadan Beskatning vilde ramme dybt ned i Befolkningen og dybt ned i Arbejderklassen, og Arbejderklassen vil med de nuværende Lønningsforhold ikke kunne unddrage sig sin væsentlige Del af Skattebyrden. Men da vil en saadan Beskatning i mange Tilfælde blive en Skat paa den flittige og

sparsommelige Arbejder, som under en eller anden Form lægger lidt til Side, som Skattemyndighederne kan gøre Udlæg i, naar de kommer for at inddrive Skatter, medens den Arbejder, som bruger alt, hvad han har, selv om han har en forholdsvis stor Indtægt og for Resten lader Fiolen sørge, altid vil kunne unddrage sig Skatten. En indirekte Beskatning af visse Artikler, som kan undværes, vil derimod i væsentlig Grad ramme den mindre sparsommelige, hvorimod den mere sparsommelige, hvormod den mere sparsommeligt anlagte i mange Tilfælde vil kunne unddrage sig en saadan Skat. Det er altsaa en Skatteform, som i høj Grad vil fremme Sparsommeligheden her i Landet, som vil bringe vor Kronen Værdi i Vejret og gavne vor Valuta, altsaa en baade god og moralsk Skatteform. Ved at tage den indirekte Beskatning op vil man ogsaa bedre kunne undgaa den Vilkaarlighed, hvormed visse Livsfornødenheder fordyres, som jeg har sagt. Jeg tvivler ikke om, at man, tvungen af den haarde Nødvendighed, vil komme til at bruge en saadan Beskatningsmaade. Det vilde saa være heldigt, om man fra visse Partiers Side kunde se bort fra gamle Doktriner og under de nye Forhold tage praktisk paa Tingene. Man vil maaske bemærke, at man kan tage den direkte Skat af Arbejderne ved en Kildebeskatning, idet man lod Arbejdsgiverne tilbageholde en vis Del af Lønnen, som de saa indbetalte som Skat for Arbejderne. Jeg har nu visse Betænkeligheder ved en saadan Maade at opkræve Skat paa, fordi jeg tror, at den vil blive meget upopulær blandt Arbejderne, og fordi den af den Grund vil berede Arbejdsgiverne en Række Vanskeligheder. I Tyskland har man prøvet paa at drive Skatterne ind paa denne Maade, men Arbejderne var ikke fornøjede dermed, og der fortælles, at de hængte en ulykkelig Arbejdsgiver ud af Vinduet og lod ham hænge saa længe, til han lovede at betale Skatten af sin egen private Lomme, hvilket ikke kan siges at have været Mening. En saadan Fremgangsmaade ved Inddrivelse af Skat skulde vi helst være forskaanede for herhjemme.

Der faldt i Gaar en Udtalelse af det ærede Medlem Socialdemokraten Hr. J. P. Nielsen. Han talte om Rumlerier, med hvilket Udtryk han betegnede de Bestræbelser, Danske i 2den Zone og Flensborg-Gruppen har udfoldet for at faa de flest mulig Danske hjem, og han betegnede endvidere den Støtte, man fra alle Sider er enig om at yde vore Landsmænd Syd